

и не са касаѣтъ до мене», рече засмѣнъ първыйтъ министръ.

Но като слѣдоваше прочете слѣдующето:

«Съгледахъ са въ множеството мнозина съ много лоша физіономія, които дѣйствовахъ същевременно въ разны мѣста, и, повидимому, са споразумѣвахъ съ одного капитанина на име Жуанъ Батиста Валсейро, който имъ даваше заповѣди чело-вѣкъ толко съ повече подозрителенъ, защото въ минутата на размиретвото едно дързко предприятіе са извърши въ кѣщата на Викторіана Карамба, царскыя хазнедаръ въ града Пампелуна. Видѣли единъ чело-вѣкъ, на когото чъртытъ много наприличвали на тѣзи на Жуана Батиста Валсейро, като излѣзвалъ отъ градината на кѣщата съ одного отъ другаритѣ си. И двамата носяха кассата на Викторіана Карамба, която по щастіе была праздна, благодареніе на стотѣ хиляды жълтицы, които са платили предния день по слѣдствие на една полица на Нег. Превѣсходителство графа де-Лерма.

«Туй е истина, рече графътъ, зехъ ги за разнос-ки на палата си; безъ туй щѣхъ да ги откраднѣтъ! опасихъ имотя на държавата.»

Тѣй като са чудяше на политическото си и фи-нансіално искусство, първыйтъ министръ на монархія-та по примѣра на царя на Испаніи и на Индіи предаде са въ прегрѣдкытъ на Морфея.

Между туй други стояхъ будны у неговытъ и у царскытъ врата: тѣ бѣхъ пампелунскытъ копѣеносцы, случайны солдаты, които не смѣяхъ да искажѣтъ до колко имъ бѣше неприятна чѣстъта да стоѣтъ на крака цѣла нощъ, съ оржжіята въ рѣцѣ въ царскыя палатъ, намѣто да сѣ спокойны и истегнѣлы на креветытъ си.

Особенно масторъ Трухильо, който пазяше въ голѣмыя салонъ, виждаше са че гледаше съ найго-лѣма неприятность на знака на благоволеніето съ кое-го го почетохъ.

«Що са плаченъ? рече му на присмѣхъ единъ познатъ гласъ; извършиашъ правата си.